

Τοῦ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΑΙΞΙΜΕΛΗΝ, Ιατροῦ τῶν πειρατῶν τῶν Ἀντιλλῶν ἀπὸ τὸ 1666 ἕως τὸ 1672.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΠΕΙΡΑΤΑΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΤΥΧΟΔΙΚΤΑΣ

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΛΟΛΟΝΟΥΑ

ΕΙΣΑΜΕ σὸ πρὸ προηγουμένου φύλλο πῶς ὁ τρομερὸς κουρσάρος Λολονουά ἐκνῶρισε, μαζὺ μὲ τοὺς πειρατὰς του, τὴν πόλι Μαραζαίμπο τῆς νήσου Ὁρούμπας. Μὰ οἱ ἐπιδρομεῖς δὲν βόησαν ἐκτὶ τὴν πλοῦσια λεῖα ποὺ περιμέναν, γιὰτὶ οἱ Ἰσπανοὶ εἶχαν μεταφέρει ὅλα τὰ πλοῦτή τους στὴν ἀγροπότητὴ πόλι τῆς νήσου Γιβραλτάρ. Βόησαν ὡστόσο τὰ μαγαζὰ γεμάτα ἐμπορεύματα καὶ τὰ ὑπόγεια γεμάτα χρῶσι. Γι' αὐτὸ περιορίστηκαν νὰ διασεβάσουν ὅσο μπορούσαν καὶ νὰ συλλάβουν μερικοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐπέδεδείξαν τὸ γεγονός, ὅτι οἱ πλοῖτοι εἶχαν καταφέρει σὲ τὸ Γιβραλτάρ.

Τότε ὁ Λολονουά ἀποφάσισε νὰ ἐπιδράμῃ κατὰ τοῦ Γιβραλτάρ, μοιλονοῖ ὅ Ἰσπανοὶ τὸν ἐπιηροφόρησαν, ὅτι οἱ σιματριώτες τοὺς ἦσαν πολὺ καλὰ ἀγρομῶμένοι ἐκεῖ.

— Τόσο τὸ καλύτερο, εἶπε τότε ὁ Λολονουά. Ἡ νίκη μου θὰ εἶνε ἀκόμα μεγαλύτερη.

Πράγματι δὲ πήρε τοὺς ἄνδρες του καί, ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, βρισκόταν μπροστὰ στὸ Γιβραλτάρ. Οἱ Ἰσπανοὶ ἦσαν ἀγρομῶμένοι περὶ τὸν ἄρμα. Ἐποῦ ἀπὸ τὸ φρούριο, ποὺ μὲ τὰ ἔξῃ του κανόνια τοὺς ὑπεράσπασε ἀπὸ ξηρᾶς, εἶχαν ἐξασφαλιστεῖ ἀπὸ θαλάσσης, φράζοντας τὸ λιμῆνι μὲ σκεπὰ γεμάτα ἄμμο. Ἔτσι, ἐκ τοῦ ἀσφαλτοῦς κορδύθεναν τοὺς πειρατὰς καί, ποὺ καί ποῖ, περιοριζόντουσαν νὰ ῥιχνοῖν καμμιὰ κανονία ἐναντίον τους.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ, ὁ Λολονουά ἀποτίβασε τοὺς πειρατὰς καὶ δῆλξε στὴν ἀρχὴ νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τὸν Ἰσπανόν, χτυποῦντας τους ἀπὸ πίσω ἀπὸ ἓνα δάσος. Μὰ εἶχαν λάβει τὰ μέτρα τους. Εἶχαν φράξει ὅλους τοὺς δρόμους τοῦ δάσους, οἰχόντας κατὰ γῆς τεράστια δένδρα, ποὺ ἀποτελοῦσαν ἓνα ἐπιτόδιο ἀδιάβητο. Ἐξ ἄλλου, ὅλη σχεδὸν ἡ περιφέρεια ἦταν πλημμυρισμένη καὶ γιὰ νὰ περατήσῃ κανεῖς ἔπρεπε νὰ βυθισθῇ στὴ λάσπη ὡς τὰ γόνατα.

Ἐνὰς μονάχα δρόμος ἦταν ἐλεύθερος, μὰ καὶ αὐτὸς ἦταν τόσο στενός, ὥστε μὲ δυσκολία ἔξῃ ἄνδρες μπορούσαν νὰ προχωρήσουν σ' αὐτὸν κατὰ μέτωπον. Ἀπότομο ὁ Λολονουά, βλέποντας ὅτι ὁ δρόμος αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος ποὺ μπορούσε νὰ χρησιμοποιήσῃ γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ, δὲν ἐδίωτασε καθόλου.

— Θάρρος, ἀδελφοί μου, εἶπε στοὺς πειρατὰς. Πρέπει νὰ νικήσουμε τοὺς Ἰσπανοὺς ἢ νὰ γαδοῦμε! Ἀκολουθήστε με καὶ ἂν σκοτωθῶ, μὴ δώσετε καμμιὰ σημασία σὲ μένα, ἀλλὰ ἐξασκολληθῆτε τὸ δρόμο σας...

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ὤρμησε μὲ τὸ κεφάλι σκεπτό ἐναντίον τῶν Ἰσπανῶν, ἀκολουθοῦμενος ἀπ' ὅλους τοὺς ἄνδρας του, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἔξ ἱσοῦ γενναῖοι μ' αὐτόν. Ὅταν ἔφταναν σὲ ἀπόστασι βολῆς πιστολῶν ἀπὸ τὸ φρούριο, βυθιστήκαν ὡς τὰ γόνατα μὲς τὴν λάσπη, ἐνῶ τὰ ἰσπανικά κανόνια ἀρχισαν νὰ οἰχνοῦν ἐναντίον τους.

Τότε πολλοὶ ἀπ' τοὺς πειρατὰς σκοτώθηκαν, μὰ καθὼς ἔφεταν κάτω, δὲν ἔβλεπαν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐμψυχῶνον τοὺς συντρόφους τους, φωνάζοντας :

— Θάρρος! Μὴν τρομάζετε!... Θὰ νικήσετε...

Καί πράγματι, σὲ λίγο οἱ πειρατὰς κατορθώσαν νὰ χυριεύσουν τὴν πρώτη γραμμὴ τῶν ἀγρομῶμένων τῶν Ἰσπανῶν καὶ νὰ τοὺς ἔξαναγκάσουν νὰ ὑποχωρήσουν στὴ δεύτερη. Ἀφίνοντας πολλοὺς σκοτωμένους καὶ πληρωμένους, Μὰ τώρα καὶ οἱ πειρατὰ ἦσαν ἀσάφῃ τοὺ καὶ δὲν ἄργησαν νὰ χυριεύσουν καὶ τὴν δεύτερη γραμμὴ τῶν ἀγρομῶμένων καὶ νὰ μποῖν μέσα σὸ φρούριον.

Οἱ Ἰσπανοὶ, ἀπὸ ἐξασπίστοι ποὺ ἦσαν, εἶχαν ἀπομείνει μόνο τριακόσιοι, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους οἱ ἐκατὸ ἦσαν πληρωμένοι. Ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶχαν σκοτωθεῖ. Ἡ ἀπώλειες πάλι τῶν πειρατῶν ἦσαν μονάχα 100 νεκροί.

Ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ Ἰσπανοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ αὐτὸς ἀκόμα ὁ διοικητὴς τους, συνταγματάρχης Μερνίτα, εἶχαν σκοτωθεῖ. Ὁ Λο-

λονουά, παρ' ὅλη τὴν πρωτοφανῆ τόλμη του, δὲν τραυματίστηρε διόλου, μὰ εἶχε χάσει πολλοὺς γενναίους καὶ ἀγαθητοὺς τῶν συντρόφους. Γιὰ νὰ ἐκδιηθῇ μάλιστα τὸ θάνατό του, διάταξε τοὺς πειρατὰς νὰ σφάξουν ὅλους τοὺς Ἰσπανοὺς ποὺ εἶχαν πέσει στὰ χέρια τους.

Ὁ Λολονουά, ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν νίκη, δὲν συλλογιόστηρε ἄλλο, παρὰ νὰ μαζέψῃ ἄφθονη λεῖα. Ἔστειλε λοιπὸν ἀποστάματα ἀπὸ περιχώρα τοῦ Γιβραλτάρ γιὰ νὰ βροῦν τὸ ἄσμη καὶ τὸ χρυσάφι, ποὺ οἱ Ἰσπανοὶ τὰ εἶχαν κρύψει μέσα στὰ δάση. Τὰ ἀποστάματα αὐτὰ, ὅμως Ἰσπανοὺς σταντοῦσαν σὸ δρόμο τους, τοὺς ἰπέθβαν νὰ φρικτὸδῃ βασανιστήρια, γιὰ νὰ τοὺς κἀνοῖν νὰ ὁμολογήσουν ποῦ εἶχαν κρυμμένους τοὺς θησαυροὺς των καὶ σὸ τέλος τοὺς σκότωναν.

Ὁ Λολονουά, ὁ ὁποῖος σὸ τέλος δὲν ἔμεινε πολὺ ἐμψυχισμένος ἀπὸ τὰ λάφυρα ποὺ μαζέψῃ, θέλησε νὰ προχωρήσῃ ἀκόμα σὸ ἐσωτερικὸ τῆς νησιῶ καὶ νὰ κυριεύσῃ καὶ ἄλλα Ἰσπανικά φρούρια, μὰ ἐπειθεῖ ὁ ἄνδρας τὸν δὲν συμφινοῦσαν μαζὺ του, δὲν ἐπέμεινε περισσότερο στὴ γνῶμη του.

Οἱ πειρατὰ ἔμειναν σὸ Γιβραλτάρ ἔξῃ βδομάδες περίπου. Στὸ τέλος, βλέποντας ὅτι δὲν ἔμεινε περὶ τίποτε γιὰ νὰ λεηλατήσουν, ἀποφάσισαν ν' ἀποσηθῶν, πράγμα ποὺ ἔ' ἀναγκάζοντουσαν ἀργὰ ἢ γρήγορα νὰ τὸ κἀνοῖν, γιὰτὶ ὁ ἀέρας εἶχε μωλινθεῖ ἀπ' τὸ εἶμα καὶ τὰ πλοῖματα τῶν σκοτωμένων, ποὺ δὲν εἶχαν ἀκόμα ἐνταριασθεῖ καὶ ποὺ τραβῶσαν καθημερινῶς σιμῆν κορμῶν καὶ ἄλλων πλοῖτων.

Ἐξ αἰτίας τῆς ρολίνουσε αὐτῆς, οἱ τραυματίες, ποὺ δὲν εἶχαν θεραπευθεῖ ἀκόμα ἀπὸ τῆς πληγῆς τους, προσεβλήθησαν ἀπὸ δεικτὸ πυρετό. Ἡ πληγῆς τους ἀνοῖξαν πάλι καὶ οἱ περισσότεροὶ πέθαναν ἔξαινα.

Αὐτὸ ἔκανε τὸ Λολονουά ν' ἀποφασίσῃ νὰ φύγῃ μὲ ὅσ' ἄρχητερα.

Προηγουμένως ὅμως ἀνακοίνωσε στοὺς σπουδαιοτέρους κατώτους τοῦ Γιβραλτάρ, τοὺς ὁποῖους κατοῦσε αἰχμαλωτοῦς, ὅτι ἔπρεπε νὰ τοὺς πληροῦσιν λῦτρα γιὰ τὴν πόλι τους, γιὰτὶ ἀλλιῶς θὰ τὴν μετέβαλε σ' εῤεῖματα καὶ στάχτη.

Τότε οἱ Ἰσπανοὶ ἔβλεψαν μὴ σίκακη μεταξὺ τους, κατὰ τὴν ὁποία οἱ μισοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐσπῶτιναν νὰ μὴ πληροῦσιν τίποτε, γιὰτὶ ἔτα ἢ ἀλλιῶς, οἱ πειρατὰ θὰ ἔβλεψαν καὶ ἄλλες ἐπιδρομῆς ἐναντίον τῆς πόλεως τους. Οἱ ἄλλοι μισοὶ εἶχαν ἀντίθετη γνῶμη.

Ἐνῶ αὐτοὶ συζητοῦσαν, ὁ Λολονουά ἐπέβασε στὰ καράβια τὸν ὅλου τοὺς ἄνδρες του καὶ τὴ λεῖα του. Ἐπειτα, βλέποντας πῶς οἱ Ἰσπανοὶ δὲν εἶχαν ἀποφασίσει τίποτε, ἔβαλε ὡσιπὰ σὲ τεσσέρες ἄκρες τοῦ Γιβραλτάρ, ἀπ' τὸ ὅποιο, ἔπειτ' ἀπὸ ἔξῃ ὄρες, δὲν εἶχε μείνει οὔτε ἓνα σπιτι ὄρθο. Κατόν ἀνακοίνωσε στοὺς αἰχμαλωτοὺς τους, ὅτι θὰ τοὺς ἔπαυε μαζὺ του καὶ ὅτι ἂν δὲν φροντίσῃ νὰ τοὺ δώσουν τὰ λῦτρα ποὺ τοὺς ζητοῦσε, θὰ τοὺς σκότουν ὅλους μὲ τὸν ποῦ ἄγριο τρόπο. Τότε ἔκρινε τὸν παρακάλεσαν ν' ἀρήσῃ ἔναν ἀπ' αὐτοὺς γὰ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὰ λῦτρα καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τοὺς κρατήσῃ κοντὰ του ὡς ἄιρητος.

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Λολονουά γύρισε σὸ Μαραζαίμπο, ὅπου διάταξε τοὺς αἰχμαλωτοὺς του νὰ τοὺ προμηθεύσουν 500 παχιεὶς ἀγελάδες, γιὰ τὴν τροφοδοσίαν τῶν ἀνδρῶν του. Οἱ Ἰσπανοὶ ἔπεισαν ἂ μένος νὰ τὸν εἰχαροστήσουν, νομίζοντας πῶς ἔπειτ' ἀπ' αὐτό, θὰ τοὺ χάριζε τὴν ἐλευθερία τους. Μὰ γελᾶστηκαν, γιὰτὶ ὁ Λολονουά ἐπέμεινε νὰ πάρῃ τὰ λῦτρα, δίνοντας τοὺς προθεσμία ὀχτὼ ἡμερῶν, γιὰτὶ ἀλλιῶς θὰ τοὺ σκότωνε...

Ἐνῶ οἱ Ἰσπανοὶ προσπαθοῦσαν νὰ συγκεντρώσουν τὰ χρήματα τῶν λῦτρων, οἱ πειρατὰ γμῆνοναν τῆς ἐκκλησίας καὶ φόρτοναν στὰ πλοῖα τους τὰ σπείσματα, τοὺς πῆναξε, τῆς εἰκόνας καὶ αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς σταυροὺς, γιὰ νὰ τὰ μεταφέρουν στὴ νῆσο τῆς Χελώνης, ὅπου σκεπτόντουσαν νὰ στολίσουν μὴ μεγάλη ἐκκλησία μ' αὐτὰ.

Ἐντομεταξὺ, πρὶν ἀκόμα λῆξῃ ἡ προθεσμία ποὺ τοὺ εἶχε δώσει ὁ Λολονουά, οἱ Ἰσπανοὶ τοὺ πληρώσαν τὰ λῦτρα καὶ ἔτσι ἀνέκτησαν τὴν ἐλευθερία τους.

Τότε καὶ οἱ πειρατὰ, βλέποντας πῶς δὲν εἶχαν περὶ καμμιὰ δουλειὰ ἐκεῖ, μὰ καὶ δὲν ἔμεινε τίποτε νὰ λεηλατήσουν, διεκτινῆσαν στὴ νῆσο τῆς Ἀγελάδος, ὅπου θὰ μοιραζόντουσαν τὴ λεῖα τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἡ μάχη μετὰ τῶν Ἰσπανῶν καὶ τῶν πειρατῶν σὸ Γιβραλτάρ. (Εἰκόμ ἀπὸ τὸ εἶθλο τοῦ Αἰξίμελην, 1678).